

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

på eet hjørne holder åbent til langt ud på natten, må Hansen på det andet hjørne også gøre det, og så må han og konen skiftes til at stå den lange arbejdstid ud. Jeg er ikke helt overbevist om, at man i handelskredse vil finde megen begejstring for en sådan løsning. Men naturligvis er det et principielt syn på tingene, der her er givet udtryk for fra det ærede medlems side, og som vil kunne inddrages i de forhandlinger, der skal finde sted til efteråret.

Det ærede medlem hr. Bjerre mente, at jeg måtte være en dårlig demokrat, når jeg ikke bøjede mig for kommissionens flertal. Jeg er ikke helt sikker på, at synspunktet er berettiget. Et kommissionsflertal er man ikke altid nødt til at følge. Man nedsætter kommissionen for at få et godt råd, for at få et velmotiveret forslag. Hvis man skulle følge den tankegang, måtte det vel snarere være det ærede medlem hr. Bjerre, der viser sig som en dårlig demokrat ved ikke at følge hverken folketingets eller landstingets flertal. Imidlertid forholder det sig vel sådan, at både det ærede medlem og jeg hver for sig kan beholde vore meninger, uanset hvad flertallene mener de forskellige steder, og at ingen af os af den grund er dårlige demokrater.

Jeg må iøvrigt holde for, at det, der her er foreslået, er rigtigt, og forstår også, at jeg hermed er på linie med et flertal i dette høje ting. Der ville vel ikke være meget vundet ved på papiret at have længere åbningstid, sålænge vi ikke har været til at fylde denne åbningstid ud med. Det er mig bekendt, at man, skønt vareforsyningsituationen har forbedret sig — ikke nok, men mærkbart —, stadig i en række provinsbyer lukker kl. 13 om lørdagen, til trods for at man må holde åbent til kl. 14. Hvad hjalp det så, at vi gav lov til at holde åbent til kl. 16, hvis de handlende alligevel drejede nøglen om i døren kl. 13?

Jeg tror, det er nødvendigt at foretage denne etårige forlængelse af loven, og jeg vil håbe, at man her på rigsdagen ved behandlingen af det lovforslag, jeg har forpligtet mig til at fremsætte først i næste samling, vil blive i stand til at finde en varig løsning på dette meget komplicerede lukkelovsproblem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd.

(Lovforslaget findes i tillæg C sp. 493).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Jeg har den ære for det høje ting at forelægge forslag til lov om ændringer i lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd.

Ærede medlemmer vil sikkert i alt væsentligt være kendt med lovforslagets gang gennem det andet høje ting. Det resultat, man der er nået til, og det lovforslag, som jeg her har den ære at forelægge for dette ting, vil jeg omtale på den måde, at jeg, før jeg nævner det, jeg vil kalde hovedpunkterne i lovforslaget, gør nogle bemærkninger om spørgsmål, der har været drøftet, som ikke er blevet løst, men som man senere vil beskæftige sig med.

Der er spørgsmålet om sognebåndsløsere. Vi havde fra ministeriets side stillet forslag om en ændring af de gældende bestemmelser, men har i forståelse med folketingsudvalget ladet det falde. Hele dette spørgsmål er ikke så ganske enkelt. Vi må rettest tage det for sig.

Endvidere har der været rejst spørgsmål om, hvorvidt det skulle være muligt at lægge kirkegårdsudgifterne over på den kommunale ligning. Jeg gør allerede her i denne forbindelse opmærksom på, at jeg tror, det bliver meget vanskeligt. Det kan vanskeligt tænkes, at man accepterer en ordning, hvorefter den ene offentlige institution forvalter kirkegårdene og bestemmer, hvilke beløb der skal bruges, bestemmer, hvad der skal udskrives, hvorefter den anden offentlig institution betaler regningen. Jeg tror ikke, det bliver så ligetil. Men jeg har lovet — og det vil jeg gerne sige også her i dette høje ting — at se på spørgsmålet, om der er et og andet, som kan gøres. Det, der ligger bag ved denne tanke, er den kendsgerning, at den kirkelige ligning næsten overalt er steget meget stærkt og steget til højder, der gør, at man begynder at blive noget betænkelig.

Endelig har der været talt om en ændring af bispevalgloven. Der ligger ikke noget som helst sensationelt heri. Man har haft den tanke, at det måske ville være praktisk, at man lod en eller anden, udstyret med tilbørlig myndighed, indkalde til et fællesmøde forud for det egentlige bispevalg,